

Szilveszter napján már nem lehetett asztalt foglalni a szegedi éttermekben, eszpresszóban. Az előrelátó emberek napokkal előbb biztosították maguknak a helyet kedvenc, megszokott vendéglőjükben, hogy családjukkal, vendégeikkel zavaralanul szórakozhassanak az év utolsó éjszakáján. A Sárkány főpincére még azt is elsorolta, hogy a tavalyi szilveszteri mulatságon melyik asztalnál ültek ugyanazok a vendégek, akik most is kedvelt szórakozóhelyükön jöttek össze óvetet temetni. A művelődési otthonokat is sokan keresték fel, de a legtöbben mégis a házi mulatságoknál maradtak, s ők sem jártak rosszul. A televízió és a rádió mellett sok tízezeren köszöntötték éjjélkor az új évet, 1967-et. Hajnaltájt még mindig több lakás ablaka világitott városzerte, mint más-kor akár este 10 óra felé. Az utcák pedig újév reggelig tele voltak jókedvű emberekkel.

Telt házak mindenütt

A vendégek és a vendéglátók egyöntetűen vallják: jól sikerült, hangulatos és családias volt a szilveszter. Az összes szállodák teli voltak vendégekkel. Főleg a „szomszédból”, Jugoszláviából jöttek át sokan — ilyen tömegesen a mostani szilveszterkor először —, de számosan érkeztek más országokból is, rokonokhoz, ismerősökhöz. Sokan itt töltötték a szilvesztert hazánk közeli, távoli vidékeiről, elsősorban azok, akik nyaranta már megszervezték Szegedet.

A Tisza és a Hungária helyiségeiben kétezer vendég szórakozott és tartott ki reggel 5 óráig. A vállalat — figyelmes szervezéssel — csak annyi belépőt és vacsorajegyet adott el, ahány hely rendelkezésre állt. Arra is ügyeltek, hogy a megrögzött pendlizek se juthassanak be belépőjegy nélkül.

A nagy ételválaszték mellett speciális szilveszteri vacsorákat is készítettek az éttermekben. Éjjél után nagy

keletje volt a korhelylevesnek, a virslinek és a kocsonyának. (A Tisza és a Hungária éttermeiben például 12 ezer tányér „volt forgalomban” ezen az éjszakán.) S a felsorolásból nem maradhat ki az elfogyasztott italok nagy választéka sem: 2800 üveg — 15 fajta — magyar bor, 500 üveg pezsgő, 2 ezer kókoltél, s 6 ezer adag feketekávé fogyott el. Mindkét helyen több zenekar segítette a jó hangulatot, a Tiszában három, a Hungáriában — a zónázóban is — ugyan csak három zenekar húzta a talp alá valót.

Éjjélkor megjelentek a szerencsét hozó kéményseprők, s kisorsolták az újévi tombolamulakat. (A Tiszában egy jugoszláv vendég volt a nyertes: „Meghizlalom otthon — mondta —, s egy év múlva disznótorba várom a társaságomat!”)

Étel, ital, zene

A Szegedi Vendéglátó Vállalat 18 étteremben és zenés

presszóban várta vendégeit szilveszterezni. Ezeket a helyeken is asztalfoglalással biztosították a törzsvendégek, s az előre bejelentett külföldiek zavartalan szórakozását. Kétezer 400 helyet foglaltak előre.

Szépen díszített, újévi üdvözlőkártyákkal ellátott asztalok fogadták a vendégeket mindenütt.

A vállalatnak sikerült beszereznie elegendő mennyiségű pusztaimérgesit, s a budafoki pincéből jól ismert állami gazdasági borokat, sok Fesztivál Gyöngye és bolgár bor is fogyott. Az éjjeli jókívánságok összesen 2400 üveg pezsgő mellett hangzottak el.

A szegedi vendéglátóhoz tartozó éttermekben, büfékben több mint 400 ezer forint értékű ital fogyott ezen az éjszakán, 15 élő malacot sorsoltak ki, 20 malacból pedig izletes ételeket készítettek. A vállalat már karácsonyra, de az év végi ünnepekre is nagy mennyiségű süteménnyel segített a háziasszonyok gondjain: 1600 tortakarikát, 7 ezer 400 beigli és 2 ezer 500 fonott kalácsot sütöttek.

Ezer vendéglátó munkában

Természetesen a nyilvános szórakozóhelyek, éttermek vendégeinek kitűnő kiszolgálását, jó kedvét elsősorban a vendéglátó dolgozók biztosították. A Tiszában, a Hungáriában és a Royalban 130-an, a vendéglátó vállalat üzleteiben pedig mintegy 800-an voltak munkában, talpaltak fáradhatatlanul szilveszter éjjelén.

Elismerés illeti őket ezért a sok jókívánság, hogy majd az ő — immár hagyományos — pótzilveszterükön legalább olyan jól érezzék magukat, mint azok, akiknek 1966 szilveszterén az ő közreműködésükkel oly jól sikerült a szórakozásuk.

Kondorosi János

Lőkös Zoltán

Búcsú az óévtől — Szabadkán

Szabadka, 1966. december 31. — 1967. január 1.

Még mintegy búcsúzóul idecsillognak a röskei magyar határállomásról a karácsonyfa ezüstös cífráságai, aztán felnyílik a horgosi határ kék-fehér-piros sormópója, és gyors, udvarias okmánykezelés után futunk legújabb testvérvárosunk, Szabadka felé.

A városban fellebbegzött utcák, ünnepi hangulat mindenütt. Itt már szombaton megkezdődött az ünnepelés. Háromnapos a munkaszünet. (A karácsony csak egy napos volt, mivel Jugoszláviában nagyobb hagyomány élnek az új esztendő köszöntésének.) Nemcsak zászlók — nemzeti és vörös lobogók —, hanem újévi feliratok, transzparensek is köszöntik a város lakosságát. A színes majolikás régi városháza tornyán köröskörül nagybetűs szöveg: „Srečna nova godina!” — Boldog új esztendő! Ugyanez nagy állótáblákon sokfelé a főutonalakon, tereken. S a központban, a Szabadság téren (ahol egyébként a városháza, a magyar nyelvű népszínház és a Magyar Szó fiókserkesztője is található) öt feldíszített, kivilágított hatalmas fenyőfa is áll, akárcsak több más téren is egy-egy. A legforgalmasabb főutonalakat színes lámpafüzérek girlandja teszi hangulatosabbá. (A Dolgozó Nép Szocialista Szövetsége szervezi, hogy évről évre minél szebb, ötletesebben díszített legyen az utca képe az ilyen jelesebb alkalmakor.)

A belvárosban valóságos hömpölyög a tömeg. Sötétedéskor, 6 óra körülnek össze legközelebb a Szabadság tér környékén. Ekkor kezdődik itt a tűzijáték. Az eget sokszínű rakéták, százágúra, csillagokra bomló ezüstös, aranyos, piros, kéklő tűzijáték-roppentyúk sorjázása világítja meg. Jó negyedórát tart az ünnepi látványosság, aztán a korzó-

zók között is elszöreg egy-egy kis petárda. Afféle házigyártmányú, csillagszórószerű puffancsokat dobálnak a gyerekek.

Az éttermek, vendéglők többsége 8 órakor nyitja kapuit: ezekbe ugyanis helyfoglalás, illetve a vacsorát is jelentő jegy váltásával lehet belépni. A város legrepresentatívabb szórakozóhelyén, a néhány éve épült, hatemeletes Palicszálló bejáratánál a Novi Sad-i Rádió énekeseinek felléptét hirdeti a tábla, s egyben a belépési díjat, amely aperitív, előétel, főétel, édesség, fél üveg bor és törökös kávé felszolgálásával ötezer régi (50 új) dinár. Ugyanez másnap, újév estéjén már csak egyezer régi (10 új) dinárba kerül. (Hja, ki megy vendéglőbe szilveszter után?) A szegedi árákhoz képest kissé borsosnak tűnő „válságdíj” ellenére is minden helyiség — az emeleti nagy étterem, a földszinti kávéház és a bár — zsúfolásig telve. A hangulat vidám, s egyre emelkedő. Az étteremben a háromas ünnepi színházi zenekarból alakult Lakatos-együttes játszik: szalonzenét, szerb dalokat, magyar nótákat, és az énekesek is felváltva szerb-horvátul és magyarul adják elő számukat. Az éjjeli utáni tombolasorsolás nyerőszámai ugyancsak két nyelven jelennek be.

A zenekarok — egészen rövid szünetekkel — állandóan játszanak az összes helyiségben. Számkunkra szokatlanul: még éjjélkor is, amikor egy percre elalszik a villany, miközben ki-ki táncolva vagy asztalánál kíván csókolni, pohárcsengéssel boldog új esztendő!

S az 1967-es év első percei jókedvű, konfetticsátázó, daloló, táncoló szabadkaiakra köszöntenek. Több száz fős vidám társaság szórakozik a Magyar Népkörben is. A budapesti rádió énekesei: Boross Jolán és

Vatai Szabó Gyula dalol a kitűnő helyi zenekar muzsikájához, amelynek műsorát Medres János, a népkör sokoldalú titkára szervezte erre az estére. Telve a város minden szórakozóhelye, a főként egyetemisták által látogatott Belo Lada (Fehér hajó), meg a többi kisvendéglő is, és baráti társaságoktól hangosak a kivilágított ablakok mögötti otthonok.

Az idei év első szegedi autóbusza reggel 6 órakor indul. A kedves kalauz, a deszki lakos Belaiszki Krisz-tifor stivovicával köszönti az utasokat. Szájáról szára jár a literes palack:

— Srečna nova godina!... Boldog új esztendő!...

SZILVESZTER a tévében

Összesen 20 óra műsort sugározott a televízió az óév utolsó és az új év első napján. A szokáshoz híven ezúttal is az elmúlt év legsikeresebb, legnépszerűbb produkcióit jelentette meg a kamera néhány új számmal és néhány variánssal kiegészítve.

A vidám óév-búcsúztatót, amelyet előzőleg a Vidám Színpadon vettek fel tele-rekording szalagra, Buzáné Fábri Éva szerkesztette. Nem tudjuk, milyen anyagból kellett kiválasztania a két és fél óráes műsor szövegét, de ha elképzeljük, hogy a szerkesztőnek számtalan ötlet állt rendelkezésére, érthető lenne, hogy a műsor, amely általában, s most sem járt sikerrel.

Az is igaz azonban, hogy a műsor összeállításában nem volt nélkülözhető szempont a különböző érdeklődésű tömegek igényeinek kielégítése sem. E tekintetben nem is volt baj. S mert 1966-ban mindenki ezzel foglalkozott, középpontba állították a könnyűzenei fesztivált.

Aki végignézte a két nap műsorát, igazolhat bennünket: nemcsak a szilveszteri műsornak, hanem az egész tévéénekek egy nagy „középe”! S bizony nagyon fáj, fáj, fáj, hogy szerkesztőink még mindig nem akarják megvilágní a mondást, hogy egy rókáról csak egy bőrt lehet lehúzni! S ha már a

fesztiválnál maradunk: miért kell mindig csak azt a néhány győztes számot erőltetni?

A zenei betéteken és az énekeszámokon túl nagyon jó lett volna látni-hallani egy kicsivel több társadalmi-politikai ihletésű történetet, szatírt, hiszen ezen a téren is történt egy és más 1966-ban. Nem beszélve arról, hogy a szokásos szilveszteri műsorokban eddig ezek voltak a legnépszerűbbek, legsikeresebbek.

Deák István rendező elragadta a szilveszteri hangulatát. A vidámság, a boldog ünnep érzékeltetésére sokszor nagyon „csillogó”, nagyon „fényes” eszközöket használt. Vámosi János, Zá-

ray Márta és Sárosi Katalin jelenetében több volt a giccses elem, mint a művészi. S erről elsősorban nem az énekesek tehetnek!

Pedig a vidám varieté műsor jól kezdődött. Gobbi Hil-da színparkozó humorral és a soha ki nem aknázható pesti polgárasszony szerepében nagyot alakított, a folytatás azonban elmaradt. Kabos László ezúttal csak árnyéka volt korábbi Rancsák Ottójának. Rátonyi Róbert és kislánya sem tudta felülmúlni a hasonló kritikai és gondolatokörben mozgó régebbi Majoros bácsit. Tardos Péter a rádió műsorából című írásában Bárdi György tehetségesen, szellemesen keltette életre több ember figu-

rát. Sinkovits Imre is példásan jelentette meg a pesti ember különböző enjeit, igaz erre bő lehetőséget nyújtott Peterdi Pál És akkor az ürge című írása.

Az óvet tehát elbúcsúztattuk, néhány megszívlelni való azonban magunkkal hoztuk 1966-ból: a mérték nélküli csillogás-villogás nem helyettesítheti az igazi, eleven, verbó humort, olyan humor, amely az élet legtipikusabb törvényeire épül, akár karikírozza azokat, akár kedveses tesz, s a többféle igény kielégítésére készülő művészi igényességéből, ha a legkülönbözőbb műfajú frásokból, zeneszámokból, táncokból rakták is össze.

Farkas István

... és a rádióban

A televízió elterjedése óta a sokak által mostohagyományként kezelt rádió szilveszteri műsorával is bebizonyította, hogy a közönség sokszor méltatlanul mellőzi egyik-másik adását. A szilveszteri kabaréműsor, hibáinkat csipkelődő hangon bíráló humoros-szatirikus számaival, nemegyszer telibe talált és nevetgetve nevelt.

A „homo hungaricus”, bár nem új, de szerencsés ötletnek bizonyult. Kitűnő alkalmas volt a műsor szerkesztőinek, hogy nemzeti, politikai és morális hibáinkat, a szatíra szemüvegén át nézve, kinevetessék. A konferanszokat, az összekötő szöveget író Mikes György és Somogyi Pál ügyesen variálta a témát. Feleki László Magyar világ című írása a sovínizmus-szellemes szatírája. Öt-vös—Halász Csak valútáért

című dala jól beleillett a műsor központi témájába. „Azért, mert forintot adunk, leértékelt vevők nem vagyunk”, énekelte Horváth Tiadar, és annak a jámbor óhajtnak adott hangot, hogy a magyar vevőt éppúgy szolgálják ki, mint a külföldit. Harsányi Béla és Galambos Szilveszter Angol turista Pesten című tréfas jelenete szerencsésen egészítette ki a dal mondanivalóját. Sinkovits Imre mulatságosan törté a magyar nyelvet. Komlós János Újévi konferansza szokatlan szellemességével gyűnyolta ki a krimijárványt és az idegességet. Az Anyag kalandjai című jelenet Major Tamás és Váradi Hédi mulatságos találkozásában elszórakoztatott. Kaposy Miklós Külön munka című jelenete Bárdi György és Zenthe Ferenc előadásában az anyagiasság és a lazsálás szellemes

szatírája. Moldova György Ajándék a nagybácsinak című jelenetét a helyzet szokatlansága, a döntésben megnyilvánuló túlzott óvatosság és a bürokratikus elintézési mód szatírája tette szórakoztatóvá. Brachfeld Siegfried rövid, frappáns viccei és Marthy Barna Hatósági közeg című, a bürokratizmus extrém, kiélezett helyzetben ostromozó jelenete a műsor sikerültebb számai közé tartozott. Szilágyi György Száz éves krónikája viszont — bár az alapötlet jó, feldolgozása nem mindig könnyen követhető — nem egyformán hatásos és szellemes. Ugyancsak gyenge, erőteljes szám volt Ki a Marx téren a Mikulás? című írás is. A műsorszámokat Várkonyi Zoltán konferálta.

Kálmán László

Nagy forgalom a határállomáson

1966 utolsó napján is, különösen szilveszter kora estéjén élénk volt a határforgalom a röskei határállomáson. Kocsi kocsi után érkezett, hogy aztán tovább fusson Szegedre. vagy viszont Szabadkára. Szegedről több mint ezren utaztak át kishatár-átkelővel, hogy a szilvesztert szabadkai rokonaiknál töltsék. Jugoszláviából viszont mintegy hatezren léptek át az országhatárt Röszkénél, hogy hazánkban töltsék a szilvesztert.

Éjjeltől körülbelül reggel 6 óráig azonban szinte elnéptelenedett a röskei átkelőhely. Szórványosan csak a hatalmas bolgár szállító kocsik igyekeztek hazafelé. Szerencséje volt a hazánkba Jugoszláviába tartó első átlépőnek, aki reggel fél 7 felé futott át a határsorompó alatt. Gazdag jutalommal, ajándéktárgyakkal köszöntötték, a jugoszláv rádió és televízió pedig kéthetes üdülbútalyt adott át a szerencsés utazónak: egy bolgár állampolgárnak.

Röszkénél az első vendég röviddel éjjél után lépett be az országba, mégpedig Csantavérről Kiscsepégi Dániel jugoszláv állampolgár a feleségével. Ők Szegedre tartottak, hogy rokonaikat köszöntsék az új esztendő első óráiban.